

Η ΓΚΟΥΕΝΤΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΤΕΡΟ

Πρόλογος
από τον
**STEPHEN
KING**

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

RICHARD CHIZMAR

Μετάφραση: :
Γωγώ Αρβονίτη

K
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΠΩΣ Η ΓΚΟΥΕΝΤΙ ΔΕΝ ΕΠΕΣΕ ΣΤΗ ΛΗΘΗ

Stephen King

Η ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΙΣΤΟΡΙΩΝ ΒΑΣΙΚΑ είναι ένα παιχνίδι. Από τη στιγμή που ο συγγραφέας μπαίνει στο ψητό, ενδεχομένως υπεισέρχεται και η δουλειά, αλλά σχεδόν πάντα αρχίζει με ένα απλό παιχνίδι φαντασίας. Ξεκινάς με ένα τι-θα γινόταν-αν κι έπειτα κάθεται στο γραφείο σου για να δεις πού οδηγεί αυτό το τι-θα γινόταν-αν. Θέλει χειρισμό με το μαλακό, ανοιχτό μυαλό και αισιόδοξη καρδιά.

Πριν από τέσσερα πέντε χρόνια –δεν θυμάμαι ακριβώς τότε, αλλά πρέπει να ήταν όταν δούλευα ακόμα την τριλογία του Μπιλ Χότζες– άρχισα να παίζω με την ιδέα μιας σύγχρονης Πανδώρας. Η Πανδώρα ήταν, όπως θα θυμάστε, το παράξενο κοριτσάκι που απέκτησε ένα μαγικό κουτί και, όταν η αναθεματισμένη περιέργειά του (η κατάρα του ανθρώπινου είδους) το έκανε να ανοίξει το κουτί, ξεχύθηκαν από μέσα όλα τα κακά του κόσμου. Τι θα συνέβαινε, ανάρωτήθηκα, αν ένα κοριτσάκι της εποχής μας αποκτούσε ένα τέτοιο κουτί, που θα της το έδινε, όχι ο Δίας αλλά ένας μυστηριώδης άγνωστος;

Μου άρεσε η ιδέα και ξεκίνησα να γράφω μια ιστορία με τίτλο «Η Γκουέντι και το Κουτί». Αν με ρωτούσατε πώς μου ήρθε το όνομα Γκουέντι, ούτε και τώρα θα μπορούσα να σας πω περισσότερα από όσα ακριβώς θα σας έλεγα όταν έγραφα τις αυθεντικές πρώτες είκοσι τριάντα σελίδες. Μπορεί να σκέφτηκα τη Γουέντι Ντάρλινγκ, τη φιλεναδίτσα του Πίτερ Παν, ή την Γκουίνεθ Πάλτροου ή μπορεί απλώς να μου ήρθε στο μυαλό αυτό το όνομα (όπως έγινε με το Τζον Ρέινμπερντ στην *Πύ-*

ρινη Οργή). Όπως και να 'χει, φαντάστηκα ένα κουτί με χρωματιστά κουμπιά, ένα για καθεμία από τις μεγάλες μάζες ξηράς της Γης: πατάς ένα από τα κουμπιά και κάτι κακό συμβαίνει στην αντίστοιχη ήπειρο. Πρόσθεσα κι ένα μαύρο κουμπί που θα κατέστρεφε τα πάντα και –για να διατηρώ αμείωτο το ενδιαφέρον της κατόχου του κουτιού– μικρούς μοχλούς στα πλάγια, που θα έδιναν δωράκια και λιχουδιές.

Ίσως πάλι να σκεφτόμουν το αγαπημένο μου διήγημα του Φρέντρικ Μπράουν, «Ο Επισκέπτης». Σ' αυτό το διήγημα, ένας επιστήμονας, ο οποίος συμμετέχει στη δημιουργία μιας σούπερ βόμβας, ανοίγει αργά τη νύχτα την πόρτα του σε έναν ξένο, που τον παρακαλεί να σταματήσει αυτό που κάνει. Ο επιστήμονας έχει έναν γιο ο οποίος πάσχει, όπως θα λέγαμε στις μέρες μας, από «νοητική υστέρηση». Αφού διώχνει τον ξένο, ο επιστήμονας βλέπει τον γιο του να παίζει με ένα γεμάτο περίστροφο. Η τελευταία φράση εκείνης της ιστορίας είναι «Μόνο ένας τρελός θα έδινε ένα γεμάτο όπλο σε ένα καθυστερημένο παιδί».

Το κουτί της Γκουέντι είναι το γεμάτο όπλο και μολονότι η Γκουέντι είναι κάθε άλλο παρά ένα «καθυστερημένο», δεν παύει να είναι ένα παιδί, για όνομα του Θεού. Τι θα έκανε άραγε με το κουτί; αναρωτήθηκα. Σε πόσο καιρό θα εθιζόταν στα κεράσματά του; Σε πόσο καιρό η περιέργειά της θα την έκανε να πατήσει ένα από τα κουμπιά, μόνο και μόνο για να δει τι μπορεί να συνέβαινε; (Συνέβη η ομαδική αυτοκτονία του Τζοουνς-τάουν, όπως αποδείχτηκε.) Μήπως θα άρχιζε να της γίνεται έμμονη ιδέα το μαύρο κουμπί, αυτό που μπορούσε να καταστρέψει τα πάντα; Θα μπορούσε η ιστορία να τελειώσει με την Γκουέντι –μετά από μια πολύ κακή μέρα ίσως– να πατάει το κουμπί και να φέρνει την Αποκάλυψη; Θα ήταν παρατραβηγμένο κάτι τέτοιο σ' έναν κόσμο όπου υπάρχουν αρκετά πυρηνικά όπλα για να εξαλείψουν κάθε μορφή ζωής στη Γη για χιλιάδες χρόνια; Και εφόσον, είτε θέλουμε να το παραδεχτούμε είτε όχι, μερικοί από τους αν-

θρώπους που έχουν πρόσβαση σ' αυτά τα όπλα δεν είναι και τα πρώτα μυαλά;

Η ιστορία πήγαινε καλά στην αρχή, όμως έπειτα ξέμεινα από καύσιμα. Δεν μου συμβαίνει συχνά, αλλά *συμβαίνει* μερικές φορές. Έχω περίπου είκοσι μισοτελειωμένα διηγήματα (και τουλάχιστον δύο μυθιστορήματα) που με εγκατέλειψαν. (Ή ίσως να τα εγκατέλειψα εγώ.) Νομίζω ότι βρισκόμουν στο σημείο όπου η Γκουέντι προσπαθεί να βρει έναν τρόπο για να κρατήσει το κουτί κρυμμένο από τους γονείς της. Όλα μού φαινόταν πολύ περίπλοκα. Ακόμη χειρότερα, δεν ήξερα τι θα ακολουθούσε. Σταμάτησα να δουλεύω την πλοκή και στράφηκα σε κάτι άλλο.

Πέρασε καιρός – δύο χρόνια, ίσως και λίγο παραπάνω. Σκεφτόμουν πότε πότε την Γκουέντι και το επικίνδυνο μαγικό κουτί της, αλλά δεν μου κατέβαινε καμία καινούρια ιδέα και η ιστορία έμενε στην επιφάνεια εργασίας του υπολογιστή μου, παραπεταμένη στην κάτω γωνία της οθόνης. Δεν τη διέγραφα, αλλά σίγουρα την απέφευγα.

Κι ύστερα μια μέρα έλαβα ένα email από τον Ριτς Τσίζμαρ, δημιουργό και εκδότη του *Cemetery Dance* και συγγραφέα μερικών πολύ καλών ιστοριών τρόμου και φαντασίας. Μου πρότεινε –τελείως χαλαρά, νομίζω, χωρίς να περιμένει πραγματικά να ανταποκριθώ– να συνεργαστούμε ίσως κάποτε πάνω σε μια ιστορία ή να συμμετάσχω, αν ήθελα, σε μια συγγραφή-εκ-περιτροπής, όπου οι συγγραφείς δουλεύουν χωριστά ο ένας μετά τον άλλο και δημιουργούν ένα ενιαίο έργο. Η ιδέα της εκ-περιτροπής-συγγραφής δεν με γοήτευσε γιατί τέτοιες ιστορίες σπανίως καταλήγουν να είναι ενδιαφέρουσες, αλλά με γοήτευσε η ιδέα της συνεργασίας. Ήξερα τη δουλειά του Ριτς, ήξερα πόσο καλά γράφει για τις μικρές πόλεις και τη ζωή στα μεσοαστικά προάστια, πόσο εύκολα σου φέρνει στον νου μπάρμπεκιου στην πίσω αυλή, παιδικία με ποδήλατα, εξορμήσεις στο Walmart, οικογένειες να τρώνε ποπκόρν μπροστά σε μια τηλεόραση... κι ύστερα α-

νοίγει βίαια μια τρύπα σε όλα αυτά εισάγοντας ένα στοιχείο μεταφυσικής ή μια ιδιαίτερη πινελιά τρόμου. Στις ιστορίες που γράφει ο Ριτς η Καλή Ζωή γίνεται ξαφνικά βάρβαρη. Σκέφτηκα ότι, αν θα μπορούσε κάποιος να ολοκληρώσει την ιστορία της Γκουέντι, θα ήταν σίγουρα αυτός. Και, οφείλω να ομολογήσω, ήμουν περίεργος να το δω να συμβαίνει.

Για να μην τα πολυλογώ, ο Ριτς έκανε εξαιρετική δουλειά. Εγώ ξανάγραψα μερικά κομμάτια από το υλικό του, αυτός ξανάγραψε μερικά από το δικό μου και βγάλαμε ένα μικρό διμάντι. Θα τον ευγνωμονώ αιωνίως που δεν άφησε την Γκουέντι να καταλήξει σ' έναν αργό θάνατο στην κάτω γωνία της επιφάνειας εργασίας της οθόνης του υπολογιστή μου.

Όταν ο Ριτς έριξε την ιδέα να πάει και παρακάτω η ιστορία της Γκουέντι, ενδιαφέρθηκα μεν, αλλά δεν πείστηκα εντελώς. Ζήτησα να μάθω τι θα αφορούσε. Με ρώτησε πώς θα μου φαινόταν αν η Γκουέντι, ενήλικη πλέον, είχε εκλεγεί βουλευτής στη Βουλή των Αντιπροσώπων των ΗΠΑ και επανεμφανιζόταν άξαφνα στη ζωή της το κουτί... και μαζί του και ο μυστηριώδης ιδιοκτήτης του, ο άντρας με το μικρό μαύρο καπέλο.

Όταν κάτι είναι καλό, το καταλαβαίνεις αυτοστιγμεί, κι αυτό ήταν τέλειο και το ζήλεψα (όχι πολύ, αλλά, ναι, σίγουρα ζήλεψα λιγάκι). Η θέση ισχύος της Γκουέντι στον πολιτικό μηχανισμό θύμιζε το κουτί. Του είπα ότι μου φαινόταν πολύ καλό και να το προχωρήσει. Για να λέμε την αλήθεια, το ίδιο θα του έλεγα και αν είχε προτείνει μια ιστορία όπου η Γκουέντι γίνεται αστροναύτης, περνάει μέσα από μια διαστημική σκουληκότρυπα και καταλήγει σ' έναν άλλο γαλαξία. Γιατί η Γκουέντι όσο είναι δική μου, άλλο τόσο είναι του Ριτς. Μάλλον λίγο παραπάνω δική του, γιατί χωρίς την παρέμβασή του δεν θα είχε υπάρξει ποτέ.

Στην ιστορία που θα διαβάσετε -τυχεροί!- φανερώνονται όλα τα φοβερά προσόντα του Ριτς. Απεικονίζει τόσο καλά το Καστλ Ροκ, που ο κάθε Τζο και η κάθε Τζιλ που ζουν σ' αυτή την πόλη, φαίνονται απολύτως αληθινοί. Τους γνωρίζουμε αυ-

τούς τους ανθρώπους, γι' αυτό και τους βρίσκουμε ενδιαφέροντες. Μας ενδιαφέρει και η Γκουέντι. Εγώ, για να πω την αλήθεια, την έχω ερωτευτεί κατά κάποιον τρόπο και είμαι πανευτυχής που επέστρεψε για καινούριες περιπέτειες.

Στίβεν Κινγκ,
17 Μαΐου 2019

1

ΤΗΝ ΠΕΜΠΤΗ, 16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, η Γκουέντι Πίτερσον σηκώνεται προτού βγει ο ήλιος, ντύνεται καλά για το κρύο και πηγαίνει για τρέξιμο.

Κάποτε κούτσαινε ελαφρά, εξαιτίας ενός τραυματισμού στο δεξί της πόδι, όμως έξι μήνες φυσιοθεραπεία και ορθοπαιδικά ένθετα στα αγαπημένα της αθλητικά New Balance, έλυσαν οριστικά αυτό το προβληματάκι. Τώρα η Γκουέντι τρέχει τουλάχιστον τρεις με τέσσερις φορές την εβδομάδα, κατά προτίμηση ξημερώματα, όταν η πόλη αρχίζει να ανοίγει τα μάτια της.

Πάρα πολλά και φοβερά έχουν συμβεί στα δεκαπέντε χρόνια μετά την αποφοίτησή της από το Πανεπιστήμιο Μπράουν και τη μετακόμιση από την ιδιαίτερη πατρίδα της, το Καστλ Ροκ του Μείν, αλλά έχουμε άφθονο χρόνο για να διηγηθούμε αυτή την ιστορία. Προς το παρόν ας ακολουθήσουμε την Γκουέντι, που βγαίνει για τρέξιμο στην πόλη.

Αφού κάνει μερικές διατάσεις ποδιών στα τσιμεντένια σκαλοπάτια της νοικιασμένης μονοκατοικίας της, η Γκουέντι κατεβαίνει τροχάδην την 9η Οδό με τα βήματά της να κρατούν ένα σταθερό τέμπο στη στρωμένη με αλάτι άσφαλτο και στρίβει στη Λεωφόρο Πενσυλβάνια. Στρίβει απότομα αριστερά και περνάει μπροστά από το Μνημείο του Ναυτικού και από την Εθνική Πινακοθήκη. Ακόμη και μες στο καταχείμωνο τα μυσεία είναι όλα λαμπρά φωτισμένα και οι χωμάτινοι και ασφαλτοστρωμένοι πεζόδρομοι έχουν καθαριστεί από το χιόνι· εδώ οι φόροι μας έχουν πιάσει τόπο.

Με το που φτάνει στο Εθνικό Πάρκο, επιταχύνει λιγάκι τον ρυθμό της, απολαμβάνοντας την ελαφράδα του βηματισμού και τη δύναμη των ποδιών της. Η αλογοουρά της, που ξετρυπώνει κάτω από τον χειμωνιάτικο σκούφο, θροΐζει πάνω στην πλάτη του φούτερ της με κάθε βήμα. Τρέχει παράλληλα προς την Πισίνα της Αντανάκλασης του Λίνκολν Μεμόριαλ νοσταλγώντας τις πάπιες και τα πουλιά που ζουν εκεί τους ζεστούς καλοκαιρινούς μήνες, με κατεύθυνση προς τη μακρόστενη σκιά του οβελίσκου του Μνημείου Ουάσινγκτον. Κρατά σταθερή πορεία στο φωτισμένο μονοπάτι, κάνοντας έναν μεγάλο κύκλο γύρω από το διάσημο μνημείο και ακολουθεί κατεύθυνση ανατολική, προς το Καπιτώλιο. Εδώ, όπου το Μουσείο Σμιθσόνιαν πλαισιώνει από δύο πλευρές το Εθνικό Πάρκο, η Γκουέντι θυμάται την πρώτη φορά που επισκέφθηκε την Πολιτεία της Ουάσινγκτον.

Ήταν δέκα χρονών εκείνο το καλοκαίρι και μαζί με τους γονείς της είχαν περάσει τρεις ατέλειωτες μέρες εξερευνώντας καταϊδρωμένοι την πόλη από το χάραμα έως το σούρουπο. Στο τέλος κάθε μέρας κατέρρεαν και οι τρεις στα κρεβάτια τους στο ξενοδοχείο και παράγγελλαν φαγητό στο δωμάτιο –πολυτέλεια ανήκουστη για την οικογένεια Πίτερσον– γιατί ήταν πάρα πολύ κουρασμένοι ώστε να κάνουν ντους και να βγουν έξω για φαγητό. Το πρωί της τελευταίας μέρας ο πατέρας της τους είχε μία έκπληξη, τρία εισιτήρια για έναν από τους γύρους της πόλης με τρίκυκλο ποδήλατο-ταξί. Στριμώχτηκαν οι τρεις τους στη θέση επιβατών της μικρής άμαξας τρώγοντας χωνάκι παγωτό και χασκογελώντας, ενώ ο οδηγός ποδηλατούσε καθώς τους ξεναγούσε στο Εθνικό Πάρκο.

Ούτε σε ένα εκατομμύριο χρόνια η Γκουέντι δεν θα φανταζόταν ότι μια μέρα θα ζούσε και θα εργαζόταν στην πρωτεύουσα της χώρας. Ακόμα και πριν από ενάμιση χρόνο, αν τη ρωτούσε κάποιος εάν και κατά πόσο το θεωρούσε πιθανό, η απάντησή της θα ήταν ένα κατηγορηματικό όχι. *Τι περίεργη που είναι η ζωή*, σκέφτεται τώρα, κόβοντας δρόμο από ένα

χωμάτινο μονοπάτι περιπάτου, που θα την ξαναφέρει προς την 9η Οδό. *Γεμάτη εκπλήξεις –και δεν είναι όλες καλές.*

Αφήνοντας πίσω της το Πάρκο, η Γκουέντι εισπνέει παγωμένο αέρα στα πνευμόνια της και επιταχύνει λίγο ακόμη τον ρυθμό της για το τελευταίο κομμάτι της διαδρομής προς το σπίτι. Τώρα οι δρόμοι σφύζουν από ζωή και κίνηση· άνθρωποι που ξεκινούν πολύ νωρίς για τις δουλειές τους, άστεγοι που ξετρυπώνουν από τα χαρτοκιβώτιά τους, το μουγκρητό και το άλεσμα των απορριμματοφόρων που κάνουν τη βάρδια τους. Η Γκουέντι εντοπίζει από μακριά τα χρωματιστά χριστουγεννιάτικα φωτάκια που λαμπυρίζουν στο τρίφατσο παράθυρο του σπιτιού της και ξεκινάει ένα γρήγορο κατοστάρι. Ο γείτονάς της, από την απέναντι πλευρά του δρόμου, σηκώνει το χέρι και φωνάζει το όνομά της, μα η Γκουέντι ούτε βλέπει ούτε ακούει. Οι μύες των ποδιών της σφίγγουν ρυθμικά με χάρη και δύναμη, όμως το μυαλό της βρίσκεται πολύ μακριά αυτό το κρύο δεκεμβριάτικο πρωινό.

2

ΑΚΟΜΗ ΚΑΙ ΜΕ ΒΡΕΓΜΕΝΑ ΜΑΛΛΙΑ και ελάχιστο μακιγιάζ, η Γκουέντι είναι πανέμορφη. Τραβάει πάνω της αρκετά βλέμματα θαυμασμού –για να μην αναφέρουμε και μερικά απροκάλυπτα ζηλόφθονα– καθώς στέκεται στριμωγμένη στη γωνία του γεμάτου ασανσέρ. Αν ζούσε η παλιά της φίλη, η Όλιβ Κεπνς (ακόμα και μετά από τόσα χρόνια η Γκουέντι τη σκέφτεται σχεδόν κάθε μέρα), θα έλεγε στην Γκουέντι ότι είναι «όλα τα λεφτά, συν τα ρέστα». Και θα είχε δίκιο.

Με το γκρι ριχτό παντελόνι, την άσπρη μεταξωτή μπλουζα και τα δερμάτινα μοκασίνια (αυτά που η μητέρα της αποκαλεί πρακτικά παπούτσια), η Γκουέντι δείχνει δέκα χρόνια νεότερη από τα τριάντα εφτά της. Η ίδια θα διαφωνούσε έντονα με όποιον θα της έλεγε κάτι τέτοιο, αλλά οι διαμαρτυρίες της θα έπεφταν στο κενό. Ήταν η απλή αλήθεια.

Ακούγεται το κουδούνι του ασανσέρ και οι συρόμενες πόρτες του ανοίγουν αυτόματα στον τρίτο όροφο. Η Γκουέντι και άλλα δύο άτομα βγαίνουν με φούρια και σμίγουν με μια μικρή ομάδα υπαλλήλων που περιμένουν μπροστά από ένα περιφραγμένο πόστο ελέγχου. Ένας σωματώδης φρουρός, οπλισμένος και με διακριτικό σήμα στο πέτο και όπλο στη ζώνη, στέκεται στην είσοδο ελέγχοντας ταυτότητες. Μια νεαρή φρουρός ασφαλείας, στημένη μερικά μέτρα πιο πίσω, είναι προσηλωμένη σε μια οθόνη βίντεο καθώς οι υπάλληλοι περνούν ένας ένας ανάμεσα από τις κατακόρυφες πλάκες ενός ανιχνευτή μετάλλων.

Όταν η Γκουέντι φτάνει στην αρχή της ουράς και έρχεται η σειρά της, τραβάει μια πλαστικοποιημένη κάρτα ταυ-

τότητας από τη δερμάτινη τσάντα της και τη δίνει στον φρουρό.

«Καλημέρα, βουλευτή Πίτερσον. Έχετε πολλή δουλειά σήμερα;» Ο φρουρός σκανάρει τον γραμμωτό κώδικα και της δίνει πίσω την ταυτότητα με ένα φιλικό χαμόγελο.

«Όπως κάθε μέρα, Χάρολντ.» Η Γκουέντι του κλείνει το μάτι. «Αφού το ξέρεις.»

Το χαμόγελο του φρουρού γίνεται πιο πλατύ, αφήνοντας να φανούν δύο χρυσά μπροστινά δόντια. «Ναι, αλλά δεν χρειάζεται να το μαρτυρήσουμε, έτσι;»

Η Γκουέντι γελάει, αρχίζει να απομακρύνεται και ακούει πίσω της: «Πείτε ένα γεια στον σύζυγο και από μένα.»

Γυρίζει το κεφάλι και ρίχνει μια ματιά πίσω της καθώς στρώνει το λουρί της δερμάτινης τσάντας της. «Θα του πω. Με λίγη τύχη, θα έχει γυρίσει σπίτι για τα Χριστούγεννα.»

«Ο Θεός να δώσει...» λέει ο Χάρολντ και κάνει τον σταυρό του. Έπειτα στρέφεται προς τον επόμενο και σκανάρει την κάρτα του.

«Καλημέρα, κύριε βουλευτή.»

3

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΗΣ ΓΚΟΥΕΝΤΙ ΕΙΝΑΙ ΕΥΡΥΧΩΡΟ, λιτό και τακτοποιημένο. Οι τοίχοι είναι βαμμένοι σε ένα απαλό κίτρινο χρώμα και τους στολίζουν ένας καδραρισμένος χάρτης της Πολιτείας του Μείν, ένας τετράγωνος καθρέφτης με ασημί κορνίζα κι ένα μενταγιόν του Πανεπιστημίου Μπράουν. Άπλετος ζεστός φωτισμός λούζει ένα γραφείο από μαόνι κεντραρισμένο στον τοίχο απέναντι από την είσοδο. Πάνω στο γραφείο είναι ένα μακρόστενο φωτιστικό ανάγνωσης, τηλέφωνο, ημερήσιο πρόγραμμα, οθόνη υπολογιστή, πληκτρολόγιο και πολλές στοίβες με έγγραφα. Στην άλλη πλευρά του δωματίου, ένας σκούρος δερμάτινος καναπές. Μπροστά στον καναπέ, ένα χαμηλό τραπεζάκι με χιλιοξεφυλλισμένα περιοδικά. Ένα δεύτερο τραπεζάκι, με καφετιέρα και σερβίτσια του καφέ, είναι στημένο στη μία άκρη του καναπέ. Στο δωμάτιο υπάρχει επίσης μια αρχειοθήκη με τρία συρτάρια στην γωνία στο βάθος κι ένα μικρό ράφι γεμάτο βιβλία με σκληρό εξώφυλλο, διακοσμητικά μικροαντικείμενα και φωτογραφίες σε κορνίζες. Στην πρώτη από τις δύο μεγαλύτερες φωτογραφίες η Γκουέντι, ηλιοκαμένη και γελαστή, ποζάρει κρατώντας αγκαζέ έναν ωραίο γενειοφόρο κύριο στην παρέλαση της 4ης Ιουλίου στο Καστλ Ροκ πριν από δύο χρόνια. Στη δεύτερη, η Γκουέντι σε πολύ νεότερη ηλικία στέκεται μπροστά από τη μητέρα και τον πατέρα της στη βάση του Μνημείου Ουάσινγκτον.

Η Γκουέντι κάθεται στην πολυθρόνα του γραφείου της και, με το πιγούνι ακουμπισμένο στα πλεγμένα δάχτυλά της, προσηλώνεται στη φωτογραφία της με τους γονείς της, αντί στην έκθεση που περιέχει ο ανοιχτός φάκελος μπροστά της.

Μετά από λίγο αναστενάζει, κλείνει τον φάκελο και τον κάνει στην άκρη.

Με μια σειρά από γρήγορα πατήματα στο πληκτρολόγιο του υπολογιστή της ανοίγει το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο της. Σαρώνει τις δεκάδες ειδοποιήσεις εισερχομένων και σταματάει σ' ένα ηλεκτρονικό μήνυμα από τη μητέρα της. Η χρονική καταγραφή δείχνει ότι το μήνυμα έφτασε πριν από δέκα λεπτά. Το ανοίγει με διπλό κλικ και η οθόνη γεμίζει από ένα σκαναρισμένο άρθρο εφημερίδας.

Η Φωνή του Καστλ Ροκ

Πέμπτη – 16 Δεκεμβρίου, 1999

KANENA IXNOS AP0 TA ΔΥΟ ΕΞΑΦΑΝΙΣΜΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Παρά τις εκτεταμένες έρευνες στην ύπαιθρο και τις δεκάδες πληροφορίες από ευαισθητοποιημένους πολίτες, δεν έχει σημειωθεί μέχρι στιγμής καμία πρόοδος στην υπόθεση των δύο κοριτσιών που έπεσαν θύματα απαγωγής στο Καστλ Ροκ.

Το τελευταίο θύμα, η Κάθρα Χόφμαν, ετών 15, κάτοικος της Τζούνιπερ Λέιν του Καστλ Ροκ, απήχθη από το δωμάτιό της το βράδυ της Τρίτης, 14 Δεκεμβρίου. Λίγο μετά τις 6 μ.μ., ο μεγαλύτερος αδερφός της πήγε στην απέναντι πλευρά του δρόμου για να επισκεφθεί έναν συμμαθητή του. Όταν επέστρεψε, σε λιγότερο από δεκαπέντε λεπτά, βρήκε την πίσω πόρτα του σπιτιού παραβιασμένη και την αδερφή του να λείπει.

«Δουλεύουμε νυχθημερόν για να βρούμε τα κορίτσια», δήλωσε ο σερίφης του Καστλ Ροκ, Νόρις Ρίτζγουικ. «Φέραμε αστυνομικούς από διπλανές πόλεις και οργανώνουμε πρόσθετες έρευνες.»

Η Ρόντα Τόμλινσον, 14 ετών, από το γειτονικό Μπρίτζτον, εξαφανίστηκε ενώ επέστρεφε στο σπίτι της από το σχολείο το απόγευμα της Τρίτης, 7 Δεκεμβρίου...

Η Γκουέντι συνοφρωώθηκε κοιτώντας την οθόνη του υπολογιστή. Έχει δει αρκετά. Κλείνει το ηλεκτρονικό μήνυμα, κάνει να στραφεί, αλλά σταματάει. Πατώντας ένα δυο πλήκτρα μπαίνει στα ΑΠΟΘΗΚΕΥΜΕΝΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ και κατεβαίνει τη σελίδα με το βελάκι. Ο χρόνος αναζήτησης της φαίνεται ότι κυλά πολύ αργά, ώσπου βρίσκει ένα άλλο ένα ηλεκτρονικό μήνυμα από τη μητέρα της, με ημερομηνία 19 Νοεμβρίου 1998. Το θέμα του μηνύματος είναι: ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ!

Το ανοίγει και κάνει διπλό κλικ σ' έναν σύνδεσμο. Ένα μικρό σκούρο παράθυρο με τις λέξεις *Καλημέρα, Βοστόνη* γραμμένες κατά πλάτος, ανοίγει στο κέντρο της οθόνης. Αμέσως μετά ξεκινάει ένα βίντεο χαμηλής ανάλυσης και το μουσικό σήμα της εκπομπής *Καλημέρα, Βοστόνη* ξεχύνεται από τα ηχεία του υπολογιστή. Η Γκουέντι χαμηλώνει αμέσως την ένταση του ήχου.

Στην οθόνη, η Γκουέντι και η δημοφιλής παρουσιάστρια της γνωστής πρωινής εκπομπής, Ντέλα Κάβανο, είναι καθισμένες η μια απέναντι από την άλλη σε απλές δερμάτινες πολυθρόνες χωρίς μπράτσα. Και οι δύο έχουν σταυρωμένα τα πόδια τους και από ένα μικρόφωνο καρφίτσωμένο στον γιακά τους. Μια λεζάντα τρέχει στο επάνω μέρος της οθόνης: ΚΟΡΙΤΣΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΡΧΙΑ ΦΤΑΝΕΙ ΨΗΛΑ.

Η Γκουέντι κάνει μια γκριμάτσα στο άκουσμα της φωνής της στο βίντεο, αλλά δεν το κλείνει. Αντιθέτως, ανεβάζει ξανά τον ήχο, γέρνει πίσω στην πολυθρόνα της και παρακολουθώντας τον εαυτό της να δίνει συνέντευξη, θυμάται πόσο περίεργα –και άβολα– αισθανόταν λέγοντας την ιστορία της ζωής της σε χιλιάδες αγνώστους...

4

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΟΦΟΙΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΜΠΡΑΟΥΝ την άνοιξη του 1984, η Γκουέντι περνάει το καλοκαίρι στο Καστλ Ροκ με μια δουλειά μερικής απασχόλησης και στις αρχές Σεπτεμβρίου ξεκινάει μαθήματα στο Εργαστήριο Συγγραφέων της Αϊόβα. Τους επόμενους τρεις μήνες αφοσιώνεται στις εργασίες των μαθημάτων του Εργαστηρίου και αρχίζει να γράφει το πρώτο της μυθιστόρημα, ένα οικογενειακό δράμα πολλών γενεών που διαδραματίζεται στο Μπάνγκορ.

Όταν τελειώνει το Εργαστήριο, η Γκουέντι επιστρέφει στο πατρικό της σπίτι στο Καστλ Ροκ για τις διακοπές, κάνει τατουάζ ένα μικροσκοπικό φτερό κοντά στην ουλή στον δεξί της αστράγαλο (περισσότερα γι' αυτό το φτερό θα πούμε παρακάτω) και αρχίζει να ψάχνει για δουλειά πλήρους απασχόλησης. Δέχεται πολλές ενδιαφέρουσες προτάσεις και τελικά επιλέγει μια νεοσύστατη εταιρεία διαφήμισης και δημοσίων σχέσεων στο κοντινό Πόρτλαντ.

Στα τέλη Ιανουαρίου του 1985, ο κύριος Πίτερσον ακολουθεί με το αυτοκίνητό του την Γκουέντι στον διαπολιτειακό αυτοκινητόδρομο -σέρνοντας ένα τρέιλερ U-Haul, φορτωμένο με έπιπλα από δεύτερο χέρι, χαρτοκιβώτια γεμάτα ρούχα και περισσότερα ζευγάρια παπούτσια από όσα θα έπρεπε να έχει ένας άνθρωπος- και τη βοηθάει να εγκατασταθεί σ' ένα νοικιασμένο διαμέρισμα στον δεύτερο όροφο μιας πολυκατοικίας στο κέντρο της πόλης.

Η Γκουέντι ξεκινάει την καινούρια δουλειά μια εβδομάδα μετά τη μετακόμιση. Πολύ σύντομα αποδεικνύεται γνήσιο τα-

λέντο στο παιχνίδι της διαφήμισης και μέσα στον επόμενο ενάμιση χρόνο παίρνει δύο προαγωγές. Στα μισά του δεύτερου χρόνου, ανεβοκατεβαίνει την ανατολική ακτή συναντώντας πελάτες VIP και στα έντυπα με το λογότυπο της εταιρείας αναγράφεται ως Στέλεχος Επικοινωνίας & Δημοσίων Σχέσεων.

Παρά το πολύ φορτωμένο πρόγραμμά της, το μισοτελειωμένο μυθιστόρημα δεν φεύγει ποτέ από το μυαλό της Γκουέντι. Το σκέφτεται συνεχώς και το ξαναπιάνει πού και πού όταν ξεκλέβει λίγο ελεύθερο χρόνο: σε μακρινές πτήσεις, τα Σαββατοκύριακα, πιο σπάνια στη διακοπή της εργασίας λόγω χιονιού και καμιά φορά τα βράδια της εργάσιμης εβδομάδας, όταν ο όγκος της δουλειάς της το επιτρέπει.

Τον Δεκέμβριο του 1987, στο πάρτι του γραφείου ενόψει των γιορτών, το αφεντικό της, ανοίγοντας μια ευγενική κουβεντούλα, συστήνει την Γκουέντι σε έναν παλιό του φίλο από το πανεπιστήμιο και συμπληρώνει ότι η καλύτερη υπάλληλός του, εκτός από αστέρι στη δουλειά της, είναι και επίδοξη συγγραφέας. Ο παλιός φίλος από το πανεπιστήμιο τυχαίνει να είναι παντρεμένος με μια ατζέντισσα συγγραφέων κι έτσι φωνάζει αμέσως τη γυναίκα του να έρθει στην παρέα και τη γνωρίζει στην Γκουέντι. Ανακουφισμένη που βρήκε έναν βιβλιόφιλο για να συζητήσει, η ατζέντισσα δείχνει από την πρώτη στιγμή τη συμπάθειά της προς την Γκουέντι και πριν από το τέλος της βραδιάς έχει ήδη πείσει την επίδοξη συγγραφέα να της στείλει τις πρώτες πενήντα σελίδες του βιβλίου της.

Όταν, τη δεύτερη εβδομάδα του Ιανουαρίου, ένα απόγευμα χτυπάει το τηλέφωνό της, η Γκουέντι μένει κατάπληκτη ακούγοντας στην άλλη άκρη της γραμμής την ατζέντισσα να τη ρωτάει τι απέγιναν εκείνες οι πρώτες πενήντα σελίδες. Η Γκουέντι της εξηγεί ότι υπέθεσε πως της το πρότεινε απλώς και μόνο από ευγένεια και ότι δεν θέλησε να προσθέσει άλλο ένα μη εκδύσιμο βιβλίο στον σωρό με τη σαβούρα. Η ατζέντισσα τη διαβεβαιώνει ότι ποτέ δεν το παίζει ευγενική όταν πρόκειται για υλικό προς αξιολόγηση και επιμένει να της στείλει η

Γκουέντι τις πρώτες πενήντα σελίδες το συντομότερο. Έτσι, αργότερα την ίδια μέρα, η Γκουέντι εκτυπώνει τα πρώτα τρία κεφάλαια του μυθιστορηματός της, τα χώνει σ' έναν φάκελο της FedEx με την ένδειξη ΕΠΕΙΓΟΝ και τα στέλνει. Μετά από δύο μέρες η ατζέντισσα της τηλεφωνεί ξανά και ζητάει να δει και το υπόλοιπο κείμενο.

Υπάρχει όμως ένα πρόβλημα: η Γκουέντι δεν έχει τελειώσει τη συγγραφή του μυθιστορήματος.

Αντί να το ομολογήσει αυτό στην ατζέντισσα, παίρνει άδεια από τη δουλειά της την επομένη, ημέρα Παρασκευή –πρωτιά για την Γκουέντι– και περνάει ένα ολόκληρο τριήμερο πίνοντας Pepsi diet με το λίτρο και γράφοντας του σκοτωμού ώστε να ολοκληρώσει τα τελευταία έξι κεφάλαια. Τη Δευτέρα, στο μεσημεριανό της διάλειμμα στη δουλειά, εκτυπώνει τις υπόλοιπες σχεδόν τριακόσιες σελίδες του βιβλίου και τις βάζει όπως όπως σ' ένα κουτί αποστολής της FedEx.

Κάμποσες μέρες αργότερα η ατζέντισσα της τηλεφωνεί ξανά και προσφέρεται να αναλάβει να την εκπροσωπήσει. Η συνέχεια, όπως λένε, ανήκει στην Ιστορία.

Τον Απρίλιο του 1990 η εικοσιοχτάχρονη Γκουέντι Πίτερσον κάνει το συγγραφικό της ντεμπούτο με τη σκληρόδετη έκδοση του μυθιστορήματος *Το Καλοκαίρι της Λιβελούλας*, και παίρνει εγκωμιαστικές κριτικές, αλλά κάνει μάλλον πενιχρές πωλήσεις. Μετά από μερικούς μήνες το βιβλίο κερδίζει το υψηλού κύρους Βραβείο Ρόμπερτ Φροστ, που απονέμεται κάθε χρόνο σε «ένα έργο σημαντικής λογοτεχνικής αξίας» από τη Λογοτεχνική Κοινότητα της Νέας Αγγλίας. Αυτή η διάκριση βοηθάει ίσως –το ίσως με αρκετή επιφύλαξη– να πουληθούν μερικές εκατοντάδες αντίτυπα επιπλέον και είναι μια καλή προσθήκη στην περίληψη εξωφύλλου για την έκδοση τσέπης. Με άλλα λόγια, το έδαφος δεν είναι ακόμα σταθερό, καμία εγγύηση δεν υπάρχει.

Όλα αυτά αλλάζουν πολύ σύντομα, όταν κυκλοφορεί το δεύτερο μυθιστόρημα της Γκουέντι, *Νυχτερινή Σκοπιά*, ένα

Προετοιμαστείτε να επιστρέψετε στο Καστλ Ροκ του Στίβεν Κινγκ –την ήσυχη κωμόπολη που είναι θεμελιωμένη σε ένα βαθύ υπόστρωμα από σκοτεινά μυστικά, πάνω που είναι έτοιμη να ξυπνήσει από τον γαλήνιο ύπνο της για άλλη μία φορά.

Κάτι διαβολικό έχει εισβάλει στη μικρή πόλη Καστλ Ροκ του Μέιν. Ο σερίφης Νόρις Ριτζγουικ και η ομάδα του ψάχνουν απεγνωσμένα δύο εξαφανισμένα κορίτσια, ενώ ο χρόνος τους πιέζει ασφυκτικά.

Στην Ουάσινγκτον, η τριανταεπτάχρονη Γκουέντι Πίτερσον δεν θυμίζει σε τίποτα την ανασφαλή έφηβη στην οποία κάποτε ένας μυστηριώδης ξένος εμπιστεύθηκε ένα πολύ ιδιαίτερο και πανίσχυρο κουτί με χρωματιστά κουμπιά. Όταν όμως, εντελώς ανεξήγητα, το κουτί επανεμφανίζεται, η Γκουέντι αποφασίζει να επιστρέψει στο Καστλ Ροκ για να βοηθήσει στην έρευνα του σερίφη.

Η συναρπαστική συνέχεια της νουβέλας *Η Γκουέντι και το κουτί* που έγραψε ο Ρίτσαρντ Τοϊζμαρ μαζί με τον Στίβεν Κινγκ

 εκδόσεις
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-101-0

9 789606 451010